

De VHS-club

De VHS-club

Hoever zou jij gaan om weer echt te voelen dat je leeft?

Flavia Vega

@2026 Flavia Vega

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

uitgegeven door Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

Schrijver: Flavia Vega
Cover ontwerp: Jelle Soens
ISBN: 978-94-65469393

Eerste druk, augustus 2026

Volg je intuïtie, volg je intuïtie.

Was het maar zo simpel.

Elke keer dat ik het doe, gaat er iets mis.

Mijn hoofd laat het niet los.

Mijn handen zijn rood.

Ik laat het bloed lopen
dat moet.

Dit voelt niet als twijfel.

Dit voelt juist.

Zo is het beter.

Voor iedereen.

Niets is zwart-wit

alles is grijs

Hoofdstuk 1

De residentie

Onderweg

Ik kijk rond in de wagen en probeer mijn blik af te wenden van de rommel. De lege koffiebeker in het zijvak naast Michèle. De verfrommelde snoep- en koekenpapiertjes die eruitzien alsof ze daar al dagen liggen. De oplaadkabels die de middenconsole kruisen als een wirwar van witte lijnen — chaotisch, zonder logica. Het stoort me meer dan het zou moeten. Ik zeg niets.

Ik ga nooit slapen voordat alles is opgeruimd. Een tas op de salontafel laten staan voor ik naar bed ga, dat zal me niet overkomen. Alles heeft zijn plek. Alles moet kloppen.

'Je bent net een vrouw', zei Michèle toen ik haar er voor het eerst over aansprak. Ze lachte erbij, maar ik hoorde de irritatie eronder.

Michèle zit naast me. Haar voeten bedolven onder een zak met eten die we onderweg hebben meegenomen — broodjes, fruit, flesjes water — en haar handtas waar zowat alles in zit. Van zakdoekjes tot zonnecrème tot een hele farmacie. Ik zie nog net een stukje van haar benen tussen de rommel door. Mooie benen. Dat is nooit veranderd. Alsof ze voelt dat ik kijk, trekt ze haar rok een centimeter naar beneden. Net genoeg om het laatste stukje te verbergen. Een kleine beweging, bijna onbewust. Ze houdt haar hand op haar schoot en kijkt naar buiten, alsof het landschap interessanter is dan het gesprek dat we niet voeren.

In de achteruitkijkspiegel zie ik Nathan en Juliette. Nathan — met zijn twee meter al groter dan ik, een grote bos krullen die hij weigert te knippen — verdiept in zijn gsm met oortjes in. Zestien en al half van de wereld weg. Hij beweegt niet. Zijn gezicht staat op stand-by. Juliette, lichtbruin golvend haar, zes jaar, ons achterkomertje, kijkt dromerig naar buiten. Haar tablet ligt naast haar alsof het er enkel is om haar gerust te stellen. Ze heeft het niet eens aangeraakt de laatste twee uur.

Ik richt mijn aandacht weer op de weg. Leg mijn handen op het stuur zoals het hoort: tien voor twee. Precies zoals ik het geleerd heb. Precies zoals het moet. Controle. Dat is wat ik heb. Controle over de wagen, over de route, over waar we naartoe gaan. Over de rest heb ik niets meer te zeggen.

Laatste stop

Nog één keer stoppen. Nog één keer opladen, al voelt dat woord onnatuurlijk in mijn mond. Tanken zeg ik nog altijd in mijn hoofd, ook al is er geen tank meer. Ik zet mijn richtingaanwijzer aan en schuif naar het rechterrijvak. De wagen glijdt soepel tussen het verkeer. Ik stap uit en klik de laadkabel vast. In de zijspiegel check ik mijn haar. Strijk de lokken die naar voren zijn gevallen op hun plaats. Een automatisme.

Het is warm en druk. Mensen overal. Iedereen onderweg naar vakantie, op de vlucht voor hun routine. Een jaar werken voor één of twee weken vrijheid. En dan weer terug. Ik vraag me soms af of ze doorhebben hoe zielig dat is. Of ik doorheb hoe zielig dat is.

De wagen is full electric. Op de firma. 'Fiscaal interessant', zei de boekhouder met een glimlach alsof hij me een cadeau had gegeven. Ik kan het wel smaken: geen uitlaatgassen meer

in de garage. Hij is nieuw. Glanzend. Zwart. Strak. Niet mijn droomwagen — dat blijft een G-klasse Mercedes, groot en dominant, iets wat laat zien dat je het gemaakt hebt. Ik zou hem kunnen kopen. Financieel is het geen probleem. Maar wat zou mijn personeel denken? Te opzichtig. Te arrogant. Dat kan niet.

Toch ben ik trots op deze wagen. Ik hou van mooie dingen. En ik heb hem zelf verdiend. Iedereen verwachtte dat ik in het staalbedrijf van mijn ouders zou stappen. De makkelijke weg. De veilige keuze. Dat wilde ik niet. Ik ben een creatieve ziel, zegt mijn moeder. Nu heb ik mijn eigen uitgeverij en mediabedrijf. En het draait. Beter dan goed, eigenlijk. Maar dat zeg ik niet hardop. Dat zou verkeerd overkomen.

Juliette stapt uit. 'Papa, ik moet plassen.'

'Kom,' zeg ik.

Ik neem haar hand. We lopen het overvolle wegrestaurant binnen. Het krioelt er als een mierennest: felle kleuren, zomershirts, topjes die te strak zitten en overal die logge crocs. Michèle heeft er ook zo'n paar. Voor thuis en in de tuin. 'Praktisch,' zegt ze. Ik haat ze.

Ik wacht bij de deur van het kindertoilet. Door het kleine raampje kan ik Juliette zien. Mijn blik dwaalt af. Bij de koffiemachine staat een jong koppel. Midden twintig, schat ik. Zij blond en fijn gebouwd, hij groot en donker. Verliefd. Ze streelt door zijn haar, haar lichaam bijna tegen hem aangeplakt. Hij lacht om iets wat ze zegt. Zijn hand ligt op haar heup. Bezitterig, maar teder. Dat is er niet meer. Dat mis ik.

Ik neem mijn gsm en scroll door Instagram.

Ik post bijna niets. Alleen wat Michèle me opdraagt. Huwelijksverjaardagen, familiefoto's, uitstappen met de kinderen. Foto's van ons schijnbaar gelukkig bestaan. Maar ik

kijk wel. Naar vrouwen. Mooie vrouwen. Jonge vrouwen. Vrouwen die eruitzien alsof ze hun leven nog voor zich hebben.

Ik like foto's van knappe vrouwen. Scroll verder. Like nog een foto. Een vrouw in een sportoutfit. Mooi lichaam. Zelfverzekerd. Ik voel me een zielige oude man. Een veertiger die een foto liket van — hoe oud zou ze zijn — drieëntwintig? Vierentwintig? Jong genoeg om mijn dochter te kunnen zijn als ik vroeg was begonnen. Wat hoop ik eigenlijk te bereiken? Herkenning van mijn bestaan? Dat ze me ziet en contacteert?

Ik zucht. Diep. Stop mijn gsm weg.

Juliette is klaar. Ze huppelt naar buiten, haar handjes nog nat. We lopen langs het winkeltje. Schappen vol troep. Snoep, chips, souvenirs die niemand nodig heeft.

'Please papa, mag ik nog een snoepje?'

Haar glimlach. Haar Bambi-ogen. Ze weet precies hoe ze me moet aanpakken. Elke weerstand is zinloos.

'Kies maar iets. Iets wat je broer ook lust. En geen kauwgom.'

'Oké!' Ze dartelt naar het snoeprek.

Ik schuif al richting kassa. Mijn blik blijft hangen bij de frigo. Blikjes bier glinsteren achter het glas. Koud. Fris. Ik stel me voor hoe het zou smaken. Het koude metaal tegen mijn lippen. De eerste slok. De ontspanning die erop volgt. Maar dat kan ik niet maken. Ik moet nog rijden. En Michèle zou het niet laten passeren. Ze zou niets zeggen, maar ik zou het zien aan haar blik. Die teleurstelling. Die afkeuring. Straks, denk ik. Op de bestemming.

Ik neem een cola. Geen zero, want ik ben een man. Pure suiker en energie. Iets wat me wakker houdt.

Residentie

De natuur rondom ons is indrukwekkend. Overweldigend bijna. Overal zie ik groene dennen of sparren. Ik zie de natuur graag, maar ik ken het verschil nog steeds niet. Michèle heeft het me ooit uitgelegd. Iets over de naalden, de vorm van de takken, maar ik ben het vergeten. Ik gok op dennen.

We glijden langs de bergtoppen de vallei in. Het smaragdgroene water stroomt diep beneden ons, een lint van licht tussen de rotsen. De bergen staan strak en stil, alsof ze over ons waken. De Gorges du Verdon. Ik heb foto's gezien, maar dit is anders. Groter. Stiller. Mooier.

'Prachtige natuur,' zeg ik. 'Ik ben al onder de indruk.'

Geen reactie. De stilte hangt tussen ons in. Tot Juliette, altijd de eerste die iets opvangt, antwoordt: 'Ja papa, het is hier supermooi. En gezond, hé mama?'

'Ja hoor, liefje,' antwoordt Michèle zacht.

Ze had me dus wel gehoord. Alleen niet de moeite genomen om te reageren. Mooie start van onze vakantie.

'Zullen we eens komen zwemmen in het meer, Juliette?' Ik probeer de toon luchtig te houden.

'Ja papa! En op de pedalo! Dat is super leuk!'

'Dan moet papa niet te veel op zijn koersfiets zitten,' zegt Michèle. Haar stem klinkt vlak. 'Of op... iets anders.'

Dat laatste fluistert ze. Toch hoor ik het. Luid en duidelijk. Als een mes dat tussen mijn ribben glijdt. Ik laat het passeren.

'Papa, mag ik nog op de tablet?'

'Ja, natuurlijk.'

Ik wacht tot ze haar roze-blauwe koptelefoon heeft opgezet. Daarna leg ik mijn hand op Michèles knie. Voorzichtig. Ze duwt me niet weg. Dat is al een goed teken. Een klein teken, maar een teken.

'Liefje... niet vergeten waarom we hier zijn.'

'Nee,' zegt Michèle. 'Omdat jij iets goed te maken hebt. Ik ben het niet vergeten.'

Ze staart voor haar uit. Geen emotie. Geen beweging. Haar gezicht hangt ergens tussen glimlachen en wenen. Het is een blik die ik wel vaker zie de laatste tijd.

'Ik houd me aan mijn deel van de afspraak,' zeg ik zacht. 'Nu jij nog.' Ik knipoog. 'Laten we er iets leuks van maken, oké?'

'Ik weet het,' zucht ze. Haar schouders zakken. 'Ik ben gewoon moe. Twaalf uur in de wagen... Je hebt gelijk, Vince.'

Ik neem haar hand en geef er een kus op. Haar huid voelt koel aan. Even, héél even, ontspant ze.

'Hier naar rechts,' zegt ze.

We verlaten de hoofdweg en rijden een droger, verwilderd gebied in. Smalle kronkelwegen leiden naar een oude brug waar maar één wagen tegelijk over kan. Het asfalt is versleten, de reling roestig. We steken over, onder ons wat ooit een riviertje moet zijn geweest. Nu ligt er alleen nog een bedding van stenen en droge aarde.

Recht voor ons staat een groot Frans huis, vermoedelijk de conciërgerie, met daarnaast een toegangspoort. Terracotta kleuren, bolle dakpannen, witte keien op de parking. Alles ademt Frankrijk, maar op een manier waarvan je nog niet weet of het een zegen is of een vloek. Het ziet eruit alsof de tijd hier is gestopt.

'We zijn er!' roep ik, meer opgelucht dan enthousiast.

Ik lees het bord luidop: 'Résidence du Lac d' Émeraude.'

Résidence — hier heb ik al veel over gehoord. Al jaren aan een stuk, sinds ik Michèle ken. Een residentie is geen camping, dat heb ik onthouden. Het is een belangrijk onderscheid, blijktbaar. Een kwestie van trots. Van status.

De conciërgerie ademt verlatenheid. Iets van vroeger. Een beetje zoals een verlaten western saloon. De verf bladdert af. De luiken hangen scheef. Het zou me niet verbazen als hier plots een hooibaal voorbij waait. Naast de inrit staat een telefooncel, grijs verbleekt door de zon. Ik wist niet dat die dingen nog bestonden.

Michèle doet haar raam open. 'Ruiken jullie de gezonde lucht, kindjes?'

Nathan kijkt op alsof iemand zijn hersenen even aanraakt. Fronst. Zakt dan meteen terug in zijn gsm. Geen reactie. Geen interesse. Juliette slingert haar koptelefoon half door de wagen en duwt haar raam omlaag. Op een haar na mist ze haar broer.

'Mmmm! Gezonde lucht!' lacht ze, en ze ademt overdreven diep in, alsof ze een toneelstuk opvoert. 'Mag ik mijn gordel afdoen, papa?'

'Ja hoor. Je mag hier maar twintig per uur.' Ik wijs naar het bord. 'Gezonde lucht,' grapt ik. 'Dat komt door de slechte ontvangst en géén wifi.'

Michèle kijkt me strak aan. Haar ogen smal. Haar mond een dunne lijn.

Ik hef mijn handen onschuldig op. 'Maar... we hebben wel een telefooncel.'

Ik probeer de sfeer wat luchtig te houden. Als ik zo zou doen als Michèle, was het schip al lang gezonken. En oké, misschien heeft ze gelijk. Ik heb wel wat goed te maken.

'Hier naar rechts, schat,' zegt ze droog. 'Dit zijn de caravans. De chalets en villa's zijn verder rechtdoor.'

Ik ben hier nog nooit geweest, maar Michèle komt hier al jaren. Van tijdens haar jeugd. Ieder jaar opnieuw. Dezelfde plek. Dezelfde mensen. Dezelfde routine. Ik heb gezegd dat ze niet meer hoeft te gaan. Dat er geld genoeg is om mooie, verre

reizen te maken. Bali. Toscane. Griekenland. Maar dat wil ze niet, want ze heeft angsten. Zo noemt ze het. Angsten. Alsof het een diagnose is. Iets wat je niet kan overwinnen.

En nu ben ik hier, voor de eerste keer. Een beetje tegen mijn zin. Weg van alle comfort en luxe van thuis. In een oord dat eruitziet alsof de tijd er is gestopt in 1987.

We rijden de caravanstraat in. De caravans staan als schoendozen tegen elkaar geplakt, horizontaal, verticaal, elk beetje ruimte benut. Privacy bestaat hier duidelijk alleen in theorie. Aan de straatkant staan blauwe plastic bakken met grijze vakken erin, elk met een nummer erop. De caravans hebben grote ramen. Te groot. Binnen zie je flarden van levens: een tafel met een plastic kleedje, een versleten armleuning, beweging achter gordijnen die te dun zijn om iets te verbergen. Het voelt alsof iemand bewust een wand heeft weggenomen. Niet om binnen te gaan, maar om te kijken. Om te gluren. Om te zien hoe anderen leven.

We passeren een oudere man. Vissershoed, bierbuik, één hand in zijn broekzak. Hij staat midden op de weg. Hij heeft alle tijd van de wereld.

'Bonjour,' zeg ik als we achter hem rijden met onze ramen open.

Hij reageert niet. Maar hij stapt wel opzij. Langzaam. Elke beweging een zware inspanning. Hij blijft staren naar onze wagen, alsof hij iets probeert te herkennen. Pas wanneer Juliette naar hem lacht en zwaait, verschijnt er een minuscule glimlach. Bijna onzichtbaar onder zijn hoed. Een glimlach die eruitziet alsof hij pijn doet. Een onaangenaam gevoel overvalt me.

'Papa, wat heeft hij vast?'

Ik kijk in de spiegel en geloof mijn ogen bijna niet.

'Een VHS-cassette, liefje. Wauw, we zijn écht terug in de tijd. Ik wist dat we gingen inboeten op comfort, maar dit is *Back to the Future*.'

'Wat is dat, papa, een PHS-cassette?'

'Liefje,' leg ik uit, 'een VHS-cassette is een film. Zoals dvd's vroeger.'

Ze trekt een gezicht alsof ik haar net een straf heb gegeven. Of ik haar vertel over dinosaurussen en hiërogliefen.

'Vóór Netflix had je films zoals je boeken hebt. Je kon ze vastnemen. En je had een videotheek, een plek waar je letterlijk tussen de verhalen kon lopen. Zoals een bibliotheek, maar dan voor films.'

'Oh ja, dat is waar. Ik had het niet goed gezien, papa.' zegt Juliette. 'In de caravan hebben wij ook een tv met zo'n gleuf in. Maar wij mogen daar niet mee spelen.'

Achter ons rolt Nathan met zijn ogen. Hij heeft al spijt dat hij mee is. Ik kan het aan zijn gezicht aflezen. Aan de manier waarop hij naar buiten staart. Alsof hij wil zeggen: Waarom ben ik hier terug? Waarom doe ik dit?

Ik vraag me hetzelfde af.

Caravan

'Het is hier,' zegt Michèle.

Ze wijst naar een verlaten caravan op een stuk grond dat groter is dan de andere percelen die we gepasseerd hebben. Een dubbel perceel — daar heb ik op familiefeesten al genoeg over gehoord. Het is iets bijzonders. Een prestatie. Ik vermoed dat de constante verwijzing naar het dubbel perceel een weerspiegeling is van rijkdom op een camping. Relatieve luxe.

Vier gebarsten plastic stoelen staan scheef onder een treurwilg. De takken hangen laag, zelfs de boom is levensmoe.

De plastic tafel staat op een vierkante betonplaat die als een eiland boven de kiezelsteentjes uitsteekt. De rest van het stuk grond bestaat uit verdord gras en stof. Aan de zijkant van de caravan hangt een vergeeld bordje met de naam 'Lentebries'. De ironie ontgaat me niet. Hier is geen lente. Hier is geen bries. Alleen stilstand en hitte.

Ik parkeer de wagen op de kiezelsteentjes. Ze knarsen onder de banden, een geluid dat meteen onder mijn huid kruipt. Nog voor de wagen stilstaat, vliegen de deuren open en springen de kinderen naar buiten.

'Mogen we gaan zwemmen!' roept Juliette terwijl ze wegrent.

Nathan veegt het zweet van zijn voorhoofd.

'Please pa... het is hier echt snikheet.'

Ik haat het als hij me pa noemt. Zo oud. Zo negatief. Zo... definitief. Alsof ik al klaar ben. Afgeschreven. Maar hij is een puber, dus ik moet me erbij neerleggen. Ik mag al blij zijn dat hij me niet bij mijn voornaam noemt. Dat doen sommige kinderen tegenwoordig. Vince. Alsof ze vrienden zijn. Alsof je geen autoriteit meer hebt.

Ik stap uit, rek me uit en voel hoe de zon meteen op mijn huid brandt. Hard. Ongenadig. Mijn shirt plakt aan mijn rug.

'Eerst even helpen uitladen. En jullie blijven hier tot we alles geïnstalleerd hebben.'

Juliette trekt een sip gezicht. 'Maar papa...'

'Ze mogen elk jaar meteen gaan zwemmen als ik met mijn zus kom,' zegt Michèle. 'Dat is traditie.'

Ze haalt een zak uit de koffer die blijkbaar voorzien is als standaard nood-zwemkit:

handdoeken, zwembroeken, zonnecrème.

'Ja,' zeg ik, 'maar dit jaar ben ik erbij.'

De scherpte in mijn stem verrast me. Onbedoeld. Een beetje defensief.

Michèle werpt me een korte blik toe die meer zegt dan woorden. Niet doen. Niet nu. Niet hier. Misschien ben ik te hard. En het is vakantie. We zijn hier om te ontspannen, niet om te strijden. Ik herpak me. Ik zak door mijn knieën bij Juliette, zodat we op ooghoogte zijn.

'Prinsesje, jij blijft in het ondiepe, oké? En je broer smeert je eerst in.'

Nathan rolt met zijn ogen.

'Ze is zes, pa. Ze kan zichzelf wel insmeren. Ze steelt ook al snoep uit de kast, weet je nog.'

'Orders zijn orders. Jij houdt haar in de gaten. We komen zo. Eerst even uitladen, douche, koffie... en mama helpen.'

De kinderen rennen al richting het zwembad. Hun stemmen echoën over het veld. Even rust. Ik kijk naar de caravan. Hij ziet er kleiner uit dan ik me had voorgesteld. Smaller. Ouder. De verf is verbleekt, de ramen onder het stof. De caravan is niet van haar ouders maar van een oom. Ik heb hem twee keer gezien — op onze trouw en op een familiefeest van een verre neef. Een moeilijk te lezen man. Stil. Afstandelijk. Maar hij heeft er geen probleem mee dat zijn nichtjes de caravan gebruiken. Gratis.

Michèle heeft geen bijzondere achtergrond. Dat vind ik niet erg. Ik ben verliefd geworden op haar. Ik viel voor haar uiterlijk, dat geef ik gerust toe. Haar lange benen, haar zachte glimlach, de manier waarop ze naar me keek alsof ik iets bijzonders was. Ze was bang dat ze te min was voor mij, omdat ze niet van een goede familie komt zoals ik. Dat heb ik nooit begrepen. Ik was zo verliefd op haar uitstraling, de energie die ze uitstraalde. Dat is weg.

Michèle opent de caravandeur. Een warme, mufte lucht rolt naar buiten, zwaar van oude kussens en zonnecrème en misschien wel ergens een gestorven en opgedroogd muisje. Ik moet mijn adem inhouden om niet te kokhalzen.

Binnen hangen stoffige gordijnen als treurige vlaggen. Bruin. Oranje. Patronen uit de jaren zeventig. Voor mij zie ik een zetel die vermoedelijk kan omgetoverd worden tot een slaapbank en links een kleine tafel met vier stoelen en een compacte keuken. De vloer blinkt van het goedkope vinyl, bedekt met een dun laagje stof. Rechts is een soort haard met elektrische verwarming en daarboven een tv met ingebouwde VHS-speler. Dat verklaart alvast de VHS-cassettes. Ik zie er twee liggen op de plank eronder. Titanic en iets wat eruitziet als een Franse komediereeks.

Ik zet een tas neer. De vloer kraakt onder mijn gewicht. Michèle begint het beddengoed open te vouwen en opent enkele ramen. Frisse lucht stroomt naar binnen, maar het helpt niet veel.

'Charmant,' zeg ik terwijl ik een geel vliegenlint vastneem net voordat het de kans krijgt om vast te plakken in mijn haar. Er hangen er een viertal aan het plafond te bengelen.

'Was dat je woord?'

'Het is nostalgie,' zegt ze. Haar stem klinkt verdedigend.

'Je moet...daar doorheen kijken. Dank je dat je bent meegekomen, Vince. Dat je dit wilde doen voor ons.'

'Liefje,' zeg ik, 'ik wil alles doen om ons te redden. Jij bent mijn droomvrouw. Zelfs in deze mufte caravan zie je er heerlijk uit.'

Ik voel me een beetje een leugenaar. Ze was lange tijd mijn droomvrouw en ik wil dat alles goedkomt, maar ze is niet meer dezelfde persoon op wie ik verliefd ben geworden. Ze was ooit zo sprankelend en vol energie. Nu lijkt ze uitgeblust. Haar

ogen staan moe. Haar schouders hangen. Haar glimlach is verdwenen. Maar dat komt terug goed. Deze vakantie wordt onze ommekeer. Ze reageert niet meteen. Haar hand blijft hangen op het beddengoed.

Dan: 'Dat zei je ook tegen háár zeker?' Haar stem klinkt vlak. Doods.

'Michèle het verleden is het verleden. Ik heb me tien keer verontschuldigd en alles uitgelegd. Je kan dit niet blijven oprakelen.'

Ik heb me laten vangen. Als ze dit onderwerp aanbrengt, kan ik beter van onderwerp veranderen.

Controle terugnemen. Ik doe een stap achteruit alsof ik mijn punt duidelijk wil stellen en gooi het over een andere boeg.

'Ik ben hier, toch? Met jou. In een caravan. Dat betekent iets. En je weet toch dat ik een echte BCBG ben. Het woord caravan stond zelf niet in mijn woordenboek voor ik jou leerde kennen.'

Ik zie een kleine glimlach verschijnen op haar gezicht.

BCBG. Zo noemde ze me altijd. *Bon chic, bon genre*.

Goede stijl, goede manieren. Ik moest lachen toen ze het voor het eerst zei, maar ergens heeft ze een punt. Wij praten thuis Frans ook al is het nergens voor nodig. Ik ben letterlijk opgegroeid in de tennisclub, zomers in Zuid-Frankrijk, skivakanties in Zwitserland. Nooit iets tekortgekomen.

Bij Michèle was dat anders. Zij groeide op in een rijtjeshuis. Haar vader werkte in een fabriek. Haar moeder was huisvrouw.

Ze ademt diep in en haar schouders zakken.

'Sorry... je hebt gelijk. Ik probeer het achter me te laten, Vince. Maar soms komt het gewoon op...

zonder waarschuwing.'

Ik raak haar wang aan. Voorzichtig. Alsof ze van porselein is. Haar huid is zacht maar gespannen.

'Vanavond,' fluister ik, 'zou je die lingerie eens kunnen aantrekken. Die ik voor je kocht.'

Erg tactvol ben ik niet. Ik geef toe. Maar het is al zo lang geleden. Een paar maanden. Ik ben de tel kwijtgeraakt.

'Ik zie er te dik uit,' mompelt ze.

'Nee, je bent knap.'

En dat is zo. Ze is niet meer zoals vroeger, maar ze heeft nog altijd een mooi lichaam. Alleen mag ik het bijna nooit meer zien en dat doet pijn. Fysieke pijn. Een constante druk op mijn borst. Ik kus haar voorhoofd. Haar huid voelt koel en klam, ondanks de hitte.

'Je bent de mooiste vrouw,' zeg ik.

En voor een moment meen ik het zonder moeite. Voor een moment zie ik haar weer zoals ze was. Stralend. Onbevlekt.

'Ik ga me douchen. Waar is de badkamer?'

Michèle wijst naar de gang.

'Daar om de hoek... maar de douche werkt niet. Je moet naar het sanitair blok. Het gebouw daar, achter de struiken.' Ze knikt naar buiten. 'Neem een handdoek mee. De zeep ligt in de badkamer.'

Ik doe de deur open van de badkamer. Op zijn minst gezegd een heel praktisch ingerichte ruimte. Een kleine douche met kast ernaast, een lavabo met kastje onder en zo'n smal lang raampje aan de zijkant. Alles compact. Efficiënt. Goedkoop. Ik grijp de eerste fles zeep die ik zie en neem een handdoek uit de kast. De handdoek voelt erg ruw aan. Deze heeft vast een dubbele functie als drooginstrument en body scrub.

'Tot straks, liefje. En niet te veel doen alleen, ik help je straks verder. Ik wil me gewoon even opfrissen.'

Ik sprint uit de caravan. De zon verblindt me even. Via de tuin — tussen twee grote struiken die de entree moeten voorstellen — neem ik het padje naar het sanitair blok. Ik wil er niet te veel bij stil staan, maar ik denk dat ik zonet door een spinnenweb heb gelopen. Een fijne draad plakt aan mijn gezicht. Ik veeg hem weg. Zolang ik niets over me voel kruipen, is het voor mij goed.

Sanitair blok

Het sanitair blok is groter dan onze hele caravan. Een tempel, vergeleken met onze blikken doos. Uit de jaren tachtig, met ruwe crepi en de typische bolle dakpannen. Binnen voelt het verrassend koel aan. De lucht hangt zwaar en onbeweeglijk. Een mengeling van vocht, oude tegels en een lichte geur van schimmel. Water druppelt ritmisch van een metalen buis, alsof het gebouw zijn eigen hartslag heeft. Boven mijn hoofd knippert een tl-lamp nerveus. Het zoemende geluid snijdt door de stilte.

Ik loop verder naar binnen met mijn handdoek en fles douchezeep in de hand. Het eerste douchehokje is een ramp: vlekken op de tegels, een verkleurde vloer, een doucheputje zonder deksel dat eruitziet alsof het je leven letterlijk uit je kan zuigen. Geen enkel straaltje zonlicht heeft deze plek ooit bereikt.

Wanneer ik naar het volgende hokje loop, denk ik iets te horen. Het gebrek aan slaap en de overdosis cola beginnen me parten te spelen. Mijn fantasie slaat op hol. Ik stap naar de deur van een beter uitziend douchehokje en duw het half open.

Een vrouw staat pal voor me. Eind dertig, begin veertig, gok ik. Haar korte witte jurk plakt tegen haar slanke lichaam, nog donker van het vocht.

Druppels rollen langs haar sleutelbeenderen naar beneden. Haar blonde haren hangen nat langs haar gezicht. Ze lijkt wel een soort erotische fantasie van mijn brein.

'Oei,' zegt ze met een glimlach die net iets te traag op haar gezicht verschijnt. Er zit een soort speelsheid in haar stem, maar ook iets anders. Iets waar ik mijn vinger niet op kan leggen.

'Sorry,' stamel ik. 'Slechte timing.'

'Of misschien niet,' fluistert ze bijna, terwijl haar blik over mijn gezicht glijdt. 'Vakantie is toch het moment voor toeval.'

Ze wandelt traag langs me heen. De geur van zonnecrème vermengd met shampoo blijft hangen. Wanneer ze voorbij is, draait ze haar hoofd half om. Ze wil controleren of ik nog kijk. Dat doe ik. Betrapt. Ik probeer het nonchalant te houden, door mijn handdoek over mijn schouder te schuiven. Dat lukt niet helemaal. Er kruipt een glimlach omhoog, al probeer ik die weg te slikken.

Dit is niets, zeg ik tegen mezelf. Vermoeidheid. Te weinig slaap. Te veel cola. Ik ben hier voor een andere reden. Toch blijft er iets knagen. Ik duw het douchehokje verder open en stap naar binnen. De deur piept zachtjes achter me. Ik draai de knop open. Het water begint te stromen. Eerst koud. Dan lauw. Dan heet.

Zwembad

Nadat ik de wagen volledig leeghaal en Michèle help met het inrichten van de caravan, was ik de wagen binnen en buiten. Elke centimeter. Tot hij blinkt. Nu ben ik klaar om te ontspannen.

Ontspannen op een camping. Het blijft een vreemd concept. Als kind ging ik altijd op hotel met mijn ouders en zus. Vijfsterren. Roomservice. Waarom zou je uit vrije wil hierheen komen om hetzelfde te doen als thuis — kuisen, koken en dan nog opruimen als je vertrekt? Het slaat nergens op. Maar het was voor Michèle belangrijk dat ik meekwam. Voor ons. Voor ons huwelijk. Dus ben ik hier.

Ik heb Michèle niets verteld over de ontmoeting in het sanitair blok. Waarom zou ik? Er is niets gebeurd. Technisch gezien. Een deur die openging. Een vrouw in een natte jurk. Een blik. Een glimlach. Niets. Het zou haar alleen ongerust maken. Of boos. Of beide. Toch blijft het moment nazinderen. En op een of andere manier is het douchen in het sanitair blok nu wel een pak aantrekkelijker geworden.

Het zwembad ligt in het midden van het open veld. Een grote vlakte met groen gras, omgeven door chalets langs de ene kant, een bergtop langs de andere kant. Alles ziet er georganiseerd uit. Iemand hier had ooit een duidelijke visie.

'Daar, dat zijn de bergvilla's,' zegt Michèle. Ze wijst. Haar stem klinkt bijna trots. 'Dat was vroeger de hoogste klasse. En daarnaast is het restaurant. En links daarvan ligt de nieuwe villawijk.'

Ik kijk haar aan terwijl ze vertelt. Ze lijkt in haar nopjes. Dit is de plek waar ze zich thuis voelt.

'Ik ben blij dat ik zo'n ervaren gids heb,' zeg ik.

'En daar achter die berg ligt de Mandaron,' voegt ze toe. Haar stem daalt een octaaf. 'Een soort sekte-dorp.'

'Interessant.'

Het zwembad is omheind. Het rechthoekige bad is rondom bedekt met vals gras — fel groen en kitscherig, zo kitscherig dat het grenst aan de rand van kunst. Of waanzin. Volgens Michèle is het omdat de tegels eronder allemaal gebarsten waren en dit de goedkoopste oplossing was. Creatief, op zijn minst, moet ik toegeven.

Ik klik het poortje open met een rare bolle knop aan de bovenkant. Kinderbeveiliging die zelf als volwassene enige techniek vereist. Het klikt twee keer voordat het meegleeft. Kinderen gillen en lopen rond het zwembad. Hun stemmen echoën over het water. Er liggen overal kleurrijke handdoeken verspreid op het kunstgras en er zijn witte plastic ligstoelen, zonder kussens weliswaar. Plastic. Goedkoop.

Ik zie Nathan en Juliette, gooi mijn handdoek weg en spring het water in. Een luide plons. Het water is frisser dan verwacht. Ik voel het langs mijn huid trekken.

Juliette duikt meteen onder en zwemt tussen mijn benen door. Haar kleine handen raken mijn knieën.

'Papa, ik heb koud. Ik wil eruit. Gaan we naast mama zitten?' zegt ze terwijl ik de rillingen zie lopen over haar rugje. Haar lippen zijn bijna blauw.

'Kom hier, prinses.'

Ik til haar uit het water en wikkel een handdoek rond haar kleine schouders. Ze nestelt zich tegen me aan.

Nog voor het moment kan landen, komt er een vrouw op ons afgestapt. Grote zonnehoed, oversized zonnebril, perfect gestyled. Het type dat op elke camping meteen de aandacht trekt. Extravert, verzorgd, charmant op een manier die vermoeiend kan worden.

'Michèle? Dat meen je niet!' roept ze van ver.

Haar stem is hoog. Opgewonden. Michèle staat recht.

'Karolina?! Wat leuk! Ik dacht dat jij altijd in augustus kwam.'

Ze omhelzen elkaar alsof ze al jaren de beste vriendinnen zijn. Misschien zijn ze dat ook wel. Ik weet het niet. Michèle vertelt me niet alles. Ik knik beleefd. Geef ze ruimte.

'Oei,' lacht Karolina naar mij, 'is dit de mysterieuze man van de foto's?'

Michèle rolt met haar ogen.

'Karolina. Dit is Vince. We zijn ondertussen al zeventien jaar getrouwd. Vince, Karolina.'

'Aangenaam,' zeg ik. Ik steek mijn hand uit. Haar hand is warm. Zacht. Ik heb al over haar gehoord. Maar ik kon me geen beeld vormen. Ik begrijp meteen waarom Michèle haar nooit heeft beschreven. Dat doet Michèle niet, iemand beschrijven naar uiterlijk. Of toch niet vrouwen als ze knap zijn. Alsof ze bang is dat ik ga vergelijken.

'Is Estelle er ook?' vraagt Michèle.

'Ja hoor, Estelle en Lucas zijn op uitstap. Maar wat leuk, Vince, dat we jou eindelijk in het echt eens zien. Maxim zal blij zijn! Jij fietst toch?'

'Ja hoor, ik heb mijn fiets mee.'

Karolina zet haar zonnebril af en kijkt me net iets te lang aan terwijl ze verder praat met Michèle. Haar ogen zijn groen. Of blauw. Ik kan het niet goed zien in het licht. Ik hoor niet wat ze zegt. Ik ben afgehaakt zodra ik doorhad dat ze begon te roddelen. Haar blik is intens. Alsof ze door me heen kijkt. Alsof ze weet wat ik denk.

Ik vraag me af of ik toch geen groot slaaptekort heb opgelopen en dingen begin te zien die er niet zijn. Een soort *delusional mindset* waarbij alle vrouwen hier een oogje op me

hebben. Eerst die vrouw in het sanitair blok. Nu Karolina. Misschien projecteer ik. Misschien ben ik gewoon wanhopig.

Karolina is een vlotte en knappe vrouw. Niet van nature, maar eerder door de manier waarop ze gekleed is. Mooi badpak met een stukje stof rond haar heupen — een pareo, denk ik dat het heet. Ze ziet eruit alsof ze net van de kapper komt. Haar haar valt perfect. Haar make-up zit perfect. Haar nagels zijn perfect. Haar enthousiasme is een tikje té. Dat zijn vaak mensen waarvan je achteraf hoort dat ze pillen nemen of erger. Perfectie is altijd verdacht.

Rond het zwembad zitten enkele oudere mannen. Eén leest een krant, zijn bril zakt af op zijn neus. Een andere heeft een grote zonnebril op en beweegt nauwelijks. Hij zou dood kunnen zijn. En zie ik dat nu goed — een man met een Nokia-gsm. Dat was mijn eerste gsm. Een gsm zonder kleurenscherm waar je *snake* op kon spelen. Ik heb er uren mee doorgebracht. Uren waarin ik niets anders hoefde te doen dan dat stomme slangetje langer maken.

Al deze mannen hebben wel iets gemeen: het lijken wel allemaal walrussen.

Grote buik, grijs haar en veel lichaamsbehaar. Hun lichamen hangen over de randen van de ligstoelen. Hun huid is rood van de zon. Er zijn geen vrouwen om ze mee te matchen. Waar zijn ze? Binnen? Aan het koken? Aan het opruimen? Voor de rest zie ik nog enkele gezinnen en een heleboel kinderen. Te veel kinderen. Ze rennen, gillen, springen. Nathan heeft aansluiting gevonden bij een groepje jongeren. Opluchting. Hij zal ons de komende dagen met rust laten.

'Vanavond gaan we aperitieven bij Olivier en Noémie. Estelle en Lucas zijn er ook van de partij. Komen jullie ook?

Olivier zal erg blij zijn dat je er bent. En mijn man Maxim ook.'

Michèle glimlacht voorzichtig. Dan kijkt ze naar mij ter bevestiging. Altijd die blik. Altijd die vraag. Mag het? Is het oké? Ben je het ermee eens?

'Ja, natuurlijk. Leuk.'

Michèle kijkt bijna altijd naar mij als mensen iets aan haar vragen. Ik vermoed uit onzekerheid. Het stoort me. Het lijkt bijna alsof ze bang van me is, alsof ik haar zou slaan als ze het verkeerde antwoord geeft. Ik zou nooit. Maar toch kijkt ze zo naar me.

'Ah, Vince,' zegt Karolina terwijl ze haar zonnehoed recht zet, 'jij hebt Olivier nog niet gezien. Hij is de zelfverklaarde conciërge van de residentie. Zeg nóóit 'camping', dan ontploft hij. We noemen hem ook wel de commissaris. Hij zit al heel zijn carrière bij de politie.'

Ze lacht. Haar tanden zijn wit. Te wit.

'Hij weet alles van iedereen en staat altijd klaar om te helpen. Een man met een gouden hart, echt waar. En zijn vrouw zal je ook heel leuk vinden.'

Ze knipoogt naar me. Mensen knipogen tegenwoordig voor alles. Om te flirten, voor grapjes, in de plaats van een goeie dag, als teken van 'ik begrijp je'. Soms zou het gewoon handig zijn om te zeggen wat ze echt bedoelen, maar ik vermoed dat ik het zelf wel zal ontdekken.

Op dat moment gaat het zwembadpoortje open. Een man midden veertig komt binnen. Terugwijkende haarlijn, klein buikje, brede glimlach en zeker drie handdoeken over zijn schouder. Maxim, haar man, onmiskenbaar. Hij steekt enthousiast zijn hand op.

'Als je van de duivel spreekt,' lacht Karolina.

'Papa, ik ga terug zwemmen!' roept Juliette. Ze heeft zich al losgerukt uit de handdoek.

'Oké, liefje. Niet te ver. In het ondiepe blijven.'

'Papa,' zucht ze. 'Ik ben bijna zeven jaar! Ik kan super goed zwemmen.' Ze rent weg voordat ik kan reageren. Haar voetjes spatten water op het kunstgras.

Maxim staat recht voor ons. Zijn handen in zijn zij. Zelfverzekerd.

'Michèle! En jij moet de man zijn van Michèle! We hebben al zoveel over je gehoord, maar nog nooit gezien. We dachten bijna dat je niet bestond.' Hij lacht. Hardop.

'Nog altijd volop aan het trainen voor je triatlons? Beter dat dan de vrouwtjes, hé!'

De stilte die volgt is pijnlijk. Michèle kijkt even opzij. Haar kaak spant. Karolina slaat haar ogen ten hemel. Maxim lacht hard om zijn eigen grap. Als enige. Hij lijkt niets op te merken van de impact van zijn opmerking. Of het maakt hem niet uit. Maar hij heeft wel een punt. Was het niet van die triatlons, dan was ik misschien al veel eerder... Ik laat de gedachte hangen.

Ik steek mijn hand uit. Stevig.

'Vince. Op zijn Frans. Aangenaam. En nee, even geen triatlons. Kleine blessure. Ik houd het rustig aan.'

Ik zeg het er altijd bij, op zijn Frans. Vince komt van Vincent, maar iedereen noemt me Vince. Ik haat het als ze Vince zeggen op zijn Engels. Zoals Amerikanen doen. Vlak. Zonder nuance.

'Maar je hebt toch je fiets mee?' vraagt Maxim argwanend.

'Ja, natuurlijk.'

Eerlijk is eerlijk, als Michèle haar oom een appartement had gehad in een of andere vlakke streek zoals de Camargue, dan was ik hier nu niet. Ik moet kunnen sporten, anders kom

ik gek. Sport is mijn uitlaatklep. Mijn ontsnapping. Sport maakt mijn hoofd leeg.

'Zalig! Dan kunnen we samen fietsen. Je zal geen spijt hebben. Ik zou je mijn nummer geven, maar ja, er is hier zo goed als geen gsm-bereik.'

Maxim gebaart naar een chalet.

'Wij zitten in nummer drie. Je kan het van hier zien.'

Terwijl hij wijst, passeert op de achtergrond een oude man met een VHS-cassette in zijn hand. Even denk ik dat het dezelfde man is als eerder. Maar nee. Toch niet. Deze is ouder. Magerder. Zijn haren zijn witter. De man stopt even bij het zwembadhek, lijkt iemand te zoeken en loopt dan weer verder. Zijn bewegingen zijn traag. Doelbewust. Zijn blik leeg. Het bezorgt me rillingen over mijn lichaam.

'Ik zie dat de mannen het goed gaan vinden samen.'

Karolina geeft Michèle een knuffel.

'We zien elkaar vanavond bij Olivier. Acht uur.'

Karolina en Maxim nemen plaats aan de overkant van het zwembad. Karolina loopt langs het zwembad. Elke stap is geperfectioneerd, net een model. Elk been strekt zich precies ver genoeg. Haar heupen draaien net genoeg. Ik kijk. Ik kan het niet helpen.

Het zwembad ligt in een dal, omringd door bergtoppen. Nergens een huis te bespeuren. Alleen natuur. De lucht is blauw — een soort blauw dat je niet vaak ziet, helder en diep tegelijk. Je hoort geen enkele wagen. Geen verkeer. Geen leven buiten dit kleine universum. Het water schittert in de zon. Het is mooi. Onverwacht mooi.

'Ik moet toegeven, Michèle. Het is hier prachtig. De natuur, het zicht, de lucht... misschien zelfs de mensen. Misschien was ik wat te negatief.'

Michèle knikt. Haar glimlach is klein maar oprecht.

'Het is hier bijzonder. Een andere wereld. Weg van alles.'
Ze kijkt naar mij. Echt naar mij. Voor het eerst vandaag
'Bedankt dat je mee bent gekomen.'

Ik neem haar hand en geef er een kusje op.

Voor een moment voelt het alsof we terug zijn. Alsof niets is gebeurd.

'Ik zie je graag,' zeg ik zacht. 'En het spijt me dat ik je zo'n pijn heb gedaan.'

Haar vingers drukken even in de mijne. Heel kort, niet helemaal zeker of ze me wil vasthouden. Terughoudend, bang dat ik haar terug zal kwetsen. Maar ze laat niet meteen los. Dit voelt aan als een nieuw begin.

Avond

De zon zakt achter de bergen en gooit een warme, bijna bedwelmende gloed over de residentie. Het licht is oranje. Alsof de lucht zelf brandt. De schaduwen worden lang en scherp en alles ziet er even mooier uit dan het is. De lucht blijft zwoel hangen. Maar blijkbaar niet voor lang. De nachten kunnen erg koud zijn.

We zitten op een goede zevenhonderdtwintig meter hoogte. Dat zag ik toen ik fietsroutes uitstippelde voor ons vertrek. Ik heb de kaarten bestudeerd.

Ik ben klaar. Nette broek, polo, haar in de wax gezet. Een pull heb ik over mijn schouder gehangen. Ik ruik naar aftershave. *Creed*. Iets wat hier waarschijnlijk niemand herkent. Ik sta bij de wasdraad op de hoek van ons perceel. Wasknijpers hangen leeg in de avondlucht. Mijn blik glijdt vanzelf naar de caravan tegenover het plein. De gordijnen staan open. Het licht brandt fel, warm en geel, als een aquarium. Ik zie beweging binnenin. Silhouetten.

'Dat is de caravan van Olivier en Noémie,' zegt Michèle.

Ik schat twintig meter, misschien minder. Je kan er naartoe fluiten.

'Handig,' zeg ik. 'We laten de wagen thuis.'

In mijn hoofd denk ik aan het feit dat ik kan drinken. Vrijuit. Zonder limiet. Zonder Michèle die me aankijkt als ik een tweede glas neem. Misschien is dat de reden waarom mensen hierheen komen. Om te aperitieven bij elkaar zonder dat je een wagen nodig hebt. Vrijheid in een plastic glas. Want dat gebeurt hier wel vaker, of is eerder de regel dan de uitzondering. Vanavond is het mijn beurt om mee te doen.

Michèle droogt haar haar buiten. Ze staat voorovergebogen bij een stopcontact onderaan de caravan, de haardroger gonzend in haar hand. Haar nek is bloot. Haar schouders gespannen. In de badkamer is er geen ruimte voor deze positie.

Ik kijk naar haar zonder dat ze het weet. Even maar. Haar haar valt naar beneden als een gordijn. Haar profiel in het avondlicht is zacht. Ze is nog altijd mooi. Op een stille manier. Op een manier die je mist als je er niet meer op let.

'Wat ga je aandoen, liefde?'

'Gewoon een broek en T-shirt. We zijn op vakantie, hé.'

'Zou je niet toch een kleedje aandoen?' probeer ik. Speels. Luchtig. 'Zo toon je je mooie benen.'

Ze kijkt even op. Haar ogen zijn neutraal. Niet boos. Niet warm. Ergens daartussenin. 'Nee hoor. Het is gewoon casual.'

'Oké.'

Ik zeg niets meer. Aandringen helpt niet. Ze is gevoelig voor dit soort opmerkingen. Weten wanneer je je mond moet houden is goud waard. Zeker bij een vrouw.

Ze komt naast me staan. Haar haar is droog. Ik ruik de shampoo. Kokosnoot.

'Je ziet er goed uit, liefje,' zeg ik. Ze glimlacht. Maar haar ogen blijven even hangen bij Oliviers caravan. Dan verandert er iets. Iets kleins. Iets dat wegtrekt als een schaduw achter een wolk. Angst. Ik zie het duidelijk. Ik ken die blik.

'Heb je er geen zin in?'

'Jawel, het is gewoon...' Ze stopt. Haar lippen sluiten zich. Ze haalt even adem. 'Laat maar. We zijn weg. Komaan, kindjes, schoenen aan!'

Haar stem klinkt te luchtig. Te opgewekt. Ze doet haar best.

'Mag de tablet mee, pa?' vraagt Nathan vanuit de caravan. Zijn stem klinkt hopeloos.

'Vijf minuten zonder kan geen kwaad. De zonen van Karina zijn er ook. Laat die tablet maar hier.'

Ik ga even naar binnen. De caravan voelt klein. Te klein. Ik werp een laatste blik in de spiegel boven de lavabo. Ja, ik zie er goed uit. Misschien is het het slaaptekort dat mijn grootheidswaanzin aanmoedigt. Of het cafeïne-overschot. Of het beetje kleur dat ik vandaag gepakt heb aan het zwembad. Of gewoon het avondlicht dat iedereen flatteert. Maar ik zie er goed uit. Dat weet ik zeker.

'Karolina,' klinkt Michèle's stem van buiten. 'Ze heet niet Karina maar Karolina.'

Ik glimlach naar mijn spiegelbeeld. 'Karolina. Juist.'

We wandelen samen richting Oliviers caravan. Juliette huppelt vooruit. Nathan loopt achter. Michèle loopt naast me maar niet tegen me aan. Twintig meter. Genoeg ruimte om je voor te bereiden. Niet genoeg om te ontsnappen.

Villa

Oliviers caravan ziet eruit als een villa in vergelijking met de onze. Hij is duidelijk van een nieuwere generatie, glanzend, strak, uitgebouwd. De tuinmeubels en de aanleg van het perceel laten niets aan de verbeelding over. Niet Frans maar Belgisch minimalistisch. Olivier heeft stijl. Olivier heeft geïnvesteerd. De Mercedes-jeep op zijn oprit — nieuwste model — verrast me dan ook niet, al verwacht je dat niet meteen bij iemand die een caravan als zomerbestemming kiest.

Olivier komt meteen naar buiten. Misschien had hij ons al zien aankomen. Misschien had hij ons gehoord. Hij heeft een glas wijn in zijn hand en een glimlach die net iets te breed is. Zijn ogen doen niet mee. Ze registreren. Taxeren. Een lichte, onaangename eerste indruk.

'Ah, Michèle, wat ben ik blij om je terug te zien. Vince? Welkom in de residentie. Glaasje wijn?'

'Graag. En het is Vince op zijn Frans.'

Eindelijk. We hebben zelf niets in huis, of moet ik zeggen in caravan. We hebben beslist om vandaag niet naar de winkel te gaan. Ik vermoed dat we hier gaan eten. Het maakt me eigenlijk niet uit. Zolang ik eindelijk maar iets kan drinken.

'Oké, Vince. Geen probleem.'

Zijn woorden zijn vriendelijk maar ze klinken onnatuurlijk, afgelezen van een kaartje. Gespeeld. Ik heb nu al beslist om hem niet leuk te vinden.

Zijn outfit is een zorgvuldig geconstrueerd statement. Dure jeans van een merk. Een wit hemd, *crispy*, vers gestreken — met stijf sel vermoed ik — van een ander bekend merk. Een opvallende riem. De nieuwste sneakers die alle miljonairs en

miljardairs nu dragen. Zijn buik verraaft zijn leeftijd. Zijn haar ook, wat er nog van over is, zorgvuldig gekamd over een kale plek. En dan zijn *pièce de résistance*: een oogverblindend horloge. Audemars Piguet. Olivier laat het graag breed uithangen.

In schrill contrast staan er op de tafel verschillende schaaltes met chips, borrelnotjes en olijven. Enkele kaarsen middenin. Het voelt ouderwets gezellig. Op de achtergrond ruist een radio zachtjes. Iets Frans.

'Geen gsm-ontvangst, bijna geen wifi, borrelnotjes,' zeg ik. 'Alsof we terug de tijd in stappen.'

'Dat is het mooie eraan,' zegt Olivier.

'Het is een...'

'...andere wereld?' vul ik aan.

Hij knikt traag. Hij wil laten zien dat hij nadenkt.

'Exact. Terug in de tijd. Connectie maken met elkaar, niet via elektronica en technologie. Maar echt in verbinding gaan. Kijk naar ons. Geen stress. Geen oneindig lang berichten sturen om een datum vast te pinnen. Gewoon leven in het moment. Elkaar aanraken. Aanvoelen.'

Hij slaat me op de rug om zijn punt kracht bij te zetten. Ik voel mijn schouderblad protesteren.

'Voor veel mensen een ontsnapping,' gaat Olivier verder. 'Hier kan je jezelf zijn. Of iemand anders, als je dat liever hebt.'

Wat een bizarre opmerking. Iemand anders zijn. Hij lacht met één mondhoeft net iets te veel opgetrokken. Het maakt hem *creepy* op een manier die moeilijk te omschrijven is. Ik wil net reageren. Dan schuift het kralen gordijn abrupt open. Een vrouw verschijnt. Een fles rosé in haar hand, haar gebruinte benen glanzend in het avondlicht. Haar wikkelfurk bedekt net niet wat hij zou moeten bedekken. Geen BH. De stof volgt

elke ronding alsof hij eraan vastgekleefd zit. Ze beweegt traag, zoals iemand die precies weet waar alle blikken zullen landen.

'Dag, Vince,' fluistert ze bijna.

Aangezien ik naast de deur sta, buigt ze zich naar me toe. Haar kus landt net te dicht bij mijn mond. Een fractie. Precies genoeg. Dan draait ze zich naar Michèle.

'Welkom terug, Michèle.'

Ze omhelst haar innig. Alsof ze elkaar al jaren kennen. Wat wellicht ook zo is.

Michèle glimlacht ongemakkelijk. 'Wat zie je er mooi uit, Noémie.'

'Maar jij ook, hoor. Mooie T-shirt.'

Michèle kijkt naar haar eigen outfit. Ik zie de spijt op haar gezicht geschreven. Nu zou het moment zijn om te zeggen: zie je wel, ik had het nog gezegd. Ik houd mijn mond.

'Doe waar je je goed bij voelt,' zegt Noémie. 'Dat doe ik ook.'

'Dit is Noémie,' zegt Olivier trots. Hij omarmt haar alsof hij een trofee toont. 'De vrouw die mijn leven beter maakt op elk vlak.'

Ik betrap mezelf op staren. Vijf seconden. Tien misschien. De tijd staat even stil. Dat zal niet goed overkomen bij Michèle. Om de aandacht af te leiden, flap ik het eerste eruit wat in mijn hoofd opkomt.

'Ik denk dat we elkaar al ontmoet hebben.'

Olivier en Michèle kijken me tegelijk aan. Noémie heeft een kleine glimlach op haar gezicht. Ze geniet hiervan. Ik voel mijn gezicht warm worden.

'Uh... ja, in het sani...'

'Oh kijk, Karolina en Maxim!' roept Noémie.